3. Begrebet »afgift med tilsvarende virkning«, der anvendes i artikel 12, stk. 1 og 2 i Rådets forordning nr. 14/64/EØF og i artikel 20, stk. 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68, har samme betydning som i artiklerne 9 ff. i traktaten og i de øvrige forordninger om ordning af markederne for landbrugsvarer.

4. Bestemmelserne i artikel 12, stk. 1 og 2 i Rådets forordning nr. 14/64/EØF begyndte at udfolde deres virkninger den 1. november 1964. Bestemmelserne i artiklerne 20, stk. 2 og 22, stk. 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 begyndte at udfolde deres virkninger den 29. juli 1968.

I sag 84/71

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 er indgivet til Domstolen af retsformanden ved Tribunale di Torino for i en sag, der verserer for nævnte ret mellem

SPA MARIMEX, Milano

og

DEN ITALIENSKE REPUBLIKS FINANSMINISTERIUM

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af

—artikel 12, stk. 1 og 2 i Rådets forordning nr. 14/64/EØF af 5. februar 1964 om gradvis oprettelse af en fælles markedsordning for oksekød (JO s. 562);

—artiklerne 20, stk. 2 og 22, stk. 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 I, s. 179; org. ref. JO L 148, s. 24),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene J. Mertens de Wilmars og H. Kutscher (refererende), dommerne A. M. Donner, A. Trabucchi, R. Monaco og P. Pescatore,

generaladvokat: K. Roemer
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

# DOM

## Præmisser

1. Ved kendelse af 18. september 1971, indgået til Domstolens justitskontor den 30. september 1971, har retsformanden ved Tribunale di Torino forelagt Domstolen en række spørgsmål, navnlig vedrørende fortolkningen af Rådets forordninger nr. 14/64/EØF af 5. februar 1964 og (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød;

   disse spørgsmål er foranlediget af, at de italienske myndigheder på import fra andre medlemsstater og fra tredjelande pålægger en afgift for forvaltningsydelser og en statistikafgift, der er indført ved den italienske lov nr. 330 af 15. juni 1950 og dekreterne fra Den italienske Republiks præsident nr. 723 af 26. juni 1965 og 1339 af 21. december 1969.

*Vedrørende spørgsmål 1, 2 og 4*

2. Det første spørgsmål til Domstolen er, om »begrebet afgift med tilsvarende virkning som told efter betydningen i artikel 12, stk. 1 og 2 i forordning nr. 14/64 og i artikel 30, stk. 2 i forordning nr. 805/68 [er] det samme som det, der anvendes i EØF-traktaten, navnlig i artiklerne 9, 12, 13 og 16«;

   det andet og det fjerde spørgsmål er, om den afgift for forvaltningsydelser og den statistikafgift, som er indført ved den italienske lovgivning, udgør sådanne afgifter, som er forbudt i medfør af de nævnte forordningsbestemmelser.

3. Det fremgår af Domstolens domme af 1. juli 1969 i sag 24/68 (Sml. 1969, s. 47) og af 18. november 1970 i sag 8/70 (Sml. 1970, s. 187), at disse afgifter har tilsvarende virkning som told efter betydningen i EØF-traktatens artikler 9, 12 og 13 og i visse forordninger om fælles ordning af markederne for landbrugsvarer, navnlig artikel 12, stk. 1 i forordning nr. 14/64 og artikel 22, stk. 1 i forordning nr. 805/68;

   begrebet »afgift med tilsvarende virkning« har i de forordningsbestemmelser, der nævnes af den italienske ret, samme betydning som i artiklerne 9 ff. i traktaten og i de øvrige forordninger om ordning af markederne for landbrugsvarer.

*Vedrørende spørgsmål 3 a) og b), 5 a) og b) og 6 a) og b*

4. Domstolen spørges endvidere, om artikel 12, stk. 1 og 2 i forordning nr. 14/64 samt artiklerne 20, stk. 2 og 22, stk. 1 i forordning nr. 805/68 indeholder reg-

ler, der er umiddelbart anvendelige i medlemsstaterne og skaber individuelle rettigheder for private, som de nationale retter skal beskytte.

5. Traktatens artikel 189, stk. 2 udtaler, at forordninger »er almengyldige« og »gælder umiddelbart i hver medlemsstat«;

på grund af selve sin karakter og sin funktion i Fællesskabernes retskildesystem må den følgelig anses for at have umiddelbare virkninger og, som sådan, være egnet til at skabe rettigheder for private, som de nationale retter har pligt til at beskytte;

som følge heraf er den virkning, der tilkommer forordninger efter artikel 189, til hinder for anvendelsen af enhver, selv senere vedtaget lovgivning, som strider mod forordningsbestemmelserne;

dette gælder også for de ovennævnte bestemmelser.

*Vedrørende spørgsmål 3 c), 5 c), 6 c) og 7*

6. Endelig anmodes Domstolen om at angive tidspunkterne for ikrafttrædelsen af de individuelle rettigheder, som følger af artikel 12, stk. 1 og 2 i forordning nr. 14/64 samt af artiklerne 20, stk. 2 og 22, stk. 1 i forordning nr. 805/68;

desuden anmodes Domstolen om at udtale, om disse rettigheder har bestået uafbrudt fra tidspunktet for deres ikrafttræden i gyldighedstiden for forordning nr. 14/64;

der må således foretages en undersøgelse af, fra hvilket tidspunkt de nævnte bestemmelser fik virkninger, og om disse herefter fortsat har bestået.

7. 1) Ifølge artikel 25 i forordning nr. 14/64 er ikrafttrædelsen af den samhandelsordning, som forordningen indfører, fastsat til den 1. juli 1964;

i henhold til artikel 1, stk. 1 litra b) i forordning nr. 82/64 blev denne dato ændret til den 31. juli 1964, som igen blev ændret til den 1. november 1964 i henhold til samme bestemmelses stykker 2 og 3;

det fremgår af alle disse bestemmelser, at datoen 1. juli 1964, der angives i artikel 25 i forordning nr. 14/64, er ændret til den 1. november 1964;

således begyndte bestemmelserne i artikel 12, stk. 1 og 2 i forordning nr. 14/64 at udfolde deres virkninger den 1. november 1964.

8. 2) Artikel 34, stk. 3 i grundforordning (EØF) nr. 805/68 ophævede forordning nr. 14/64 med virkning fra 29. juli 1968;

samme artikels andet stykke bestemmer, at »de regler, som er fastsat i denne forordning, anvendes fra« denne dato med undtagelse af visse bestemmelser, der er uden interesse i nærværende sag;

med hensyn til den ordning, som blev indført ved forordning nr. 805/68, begyndte bestemmelserne i artiklerne 20, stk. 2 i 22, stk. 1 i denne forordning således at udfolde deres virkninger den 29. juli 1968;

forordning nr. 805/68 har stadig gyldighed.

3) Det fremgår af ovenstående betragtninger, at de pågældende virkninger har bestået uafbrudt siden den 1. november 1964.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af retsformanden for Tribunale di Torino ved kendelse af 18. september 1971, for ret:

**Vedrørende spørgsmålene 1, 2 og 4**

1. **Begrebet »afgift med tilsvarende virkning« har i artikel 12, stk. 1 og 2 i forordning nr. 14/64/EØF og artikel 20, stk. 2 i forordning (EØF) nr. 805/68 samme betydning som i artiklerne 9 ff. i traktaten og i de øvrige forordninger om ordning af markederne for landbrugsvarer.**

**Vedrørende spørgsmålene 3 a) og b), 5 a) og b) og 6 a) og b)**

2. **Enhver forordning har umiddelbare virkninger og er, som sådan, egnet til at skabe rettigheder for private, som de nationale retter har pligt til at beskytte.**

   **Dette gælder for artikel 12, stk. 1 og 2 i forordning nr. 14/64/EØF samt for artiklerne 20, stk. 2 og 22, stk. 1 i forordning (EØF) nr. 805/68.**

**Vedrørende spørgsmålene 3 c), 5 c), 6 c) og 7**

3. **Bestemmelserne i artikel 12, stk. 1 og 2 i forordning nr. 14/64/EØF begyndte at udfolde deres virkninger den 1. november 1964.**

**4. Bestemmelserne i artiklerne 20, stk. 2 og 22, stk. 1 i forordning (EØF) nr. 805/68 begyndte at udfolde deres virkninger den 29. juli 1968.**

**5. De pågældende virkninger har bestået siden den 1. november 1964.**

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. marts 1972.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT KARL ROEMER FREMSAT DEN 24. FEBRUAR 1972

*Høje Ret.*

Selv om de faktiske omstændigheder i denne sag er forskellige fra dem, som forelå i den af retsformanden for Tribunale di Torino forelagte sag (43/71, Politi), der blev afgjort ved dom af 14. december 1971, er de juridiske problemer i denne sag dog de samme som dengang. Følgelig kan jeg — ligesom parterne, der har afgivet mundtlige forklaringer — fatte mig ret kort i forslaget til afgørelse.

Som det er Domstolen bekendt, indførte firma Marimex, Milano, i 1966, 1968 og 1969 oksekød fra EØF's medlemsstater og fra tredjelande til Italien.

I anledning af denne import krævede de italienske myndigheder betaling af en »statistikafgift« og en »afgift for forvaltningsydelser«.

Firma Marimex er imidlertid af den opfattelse, at opkrævningen af disse afgifter strider mod følgende regler: for det første artikel 12 i forordning nr. 14/64 af 5. februar 1964 (Abl. s. 562) om gradvis oprettelse af en fælles markedsordning for oksekød og for det andet artiklerne 20 og 22 i forordning nr. 805/68 af 27. juni 1968 (EFT 1968 I, s. 179; org. ref. ABl. L 48, s. 24) om den fælles markedsordning for oksekød.

Som bekendt indeholdt disse forordningsbestemmelser forbud mod, at medlemsstaterne efter ikrafttrædelsen af importafgiftordningen opkrævede afgifter med tilsvarende virkning som told; både forordning nr. 14/64 og forordning nr. 805/68 erklærede nemlig, at alle afgiftsmæssige eller kvantitative begrænsninger var uforenelige med forordningernes anvendelse.

Derfor indledte Firma Marimex en sag med forenklet procedure i medfør af den italienske resplejelovs artikler 663 ff., den såkaldte »procedimento d'ingiunzione«, mod den italienske stat for at gøre sine rettigheder efter de nævnte fællesskabsbestemmelser gældende.

På grundlag af påstanden om udstedelse af et »decreto d'ingiunzione« erklærede retsformanden for Tribunale di Torino — som endnu ikke var bekendt med Domstolens Politi-dom af 14. december 1971 — sig for kompetent og statuerede, at søgsmålet rejste en række præjudicielle spørgsmål om fortolkning af de nævnte forskrifter i fællesskabsforordningerne; følgelig forelagde han i medfør af artikel 177 de spørgsmål, som nu ligger på Domstolens bord.

Ved indledningen til undersøgelsen af disse spørgsmål kan den først og fremmest fastholdes, at Domstolen, som den fremhævede